

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/637/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210459
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5612210459.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Erika Vargu, v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova ul. 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, proti odporcovi Slovenská republika, za ktorého koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 4C/140/2012-118 zo dňa 3.10.2013 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd v celom rozsahu zamietol návrh navrhovateľa vo veci, ktorá bola „spojeným“ konaním o veci tamojšieho súdu sp. zn. 4C/185/2012 (dlžník I. E.) a sp. zn. 4C/140/2012 (dlžník S. S.). Vychádzal z toho, že v exekučnom konaní proti povinnej I. E. - sp. zn. 7Er/550/2009 - bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená exekučnému súdu 24.7.2009, ktorý poverenie vydal 20.1.2010; zároveň však (už) dňa 12.2.2010 exekúciu zastavil. V exekučnom konaní proti povinnému S. S. - sp. zn. 10Er/1127/2011 - bola žiadosť o udelenie poverenia doručená 5.8.2011 a následne zamietnutá 22.3.2012. Z dikcie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného po 1.6.2011 však vyplýva, že 15-dňová lehota nemusí byť dodržaná, ak ide o exekučný titul v podobe rozhodcovského rozsudku; čo platí i pre posudzovaný prípad. Zároveň v oboch exekučných konaniach v dotknutom/ rozhodnom čase exekučný súd vykonával nevyhnutné šetrenia a úkony (v odôvodnení napadnutého rozsudku konkrétne, vrátane časových údajov, vymedzené), keďže exekučným titulom bol práve rozhodcovský rozsudok smerujúci proti spotrebiteľom a (aj) v zmysle ustálenej judikatúry v tomto prípade je nevyhnutný (najmä z hľadiska ochrany spotrebiteľa) širší rozsah prieskumnej činnosti exekučného súdu. Okresný súd zároveň zdôraznil, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prietahy v konaní (napr. sp. zn. I. ÚS 16/02). Navyše, vo vzťahu k exekučnému konaniu proti povinnej I. E. uvádzal navrhovateľ nepravdivé tvrdenie nielen o dĺžke konania pred exekučným súdom, ale aj ohľadne toho, že žiadosť o vydanie poverenia bola zamietnutá. Okresný súd mal preto za ustálené, že vo vzťahu k obom žiadosťiam o udelenie poverenia konal exekučný súd priebežne a bez zbytočných prietahov. Nadväzne nebol preukázaný nesprávny úradný postup (existencia prietahov v dotknutom exekučnom konaní), ako jeden z (kumulatívnych) predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

O trovách konania rozhodol okresný súd tak, že v spore úspešnému (§ 142 ods. 1 O.s.p.) odporcovi ich náhradu nepriznal, nakoľko si tento procesný nárok neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci na nové prejednanie. Namietal, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Za takejto situácie došlo podľa odvolateľa k degradácii zásady kontradiktórnosti konania. Uvedol, že elektronicky podal návrh na zrušenie pojednávania odôvodnený skutočnosťou, že všetci sudcovia daného okresného súdu sú vylúčení z pojednávania a rozhodovania vo veci. Okresný súd však ignoroval predloženú žiadosť o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že navrhovateľ trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní. Správne mal okresný súd vec predložiť na rozhodnutie o pridelení inému súdu; bez vydania akéhokoľvek rozhodnutia však bola možnosť obrany navrhovateľa pred zákonným sudcom celkom zmarená.

Odvolateľ poukázal na svoje vyjadrenie (obsiahnuté v návrhu), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou praxou iných krajských súdov a s judikatúrou Ústavného súdu SR, či Európskeho súdu pre ľudské práva o otázke práva na nestranný súd.

Súdu prvého stupňa navrhovateľ vytýkal (i) viacero omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, hoci v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Nesprávny úradný postup exekučného súdu podľa odvolateľa spočíva hneď v niekoľkých skutočnostiach, nielen v jednej z nich. Konajúci súd sa musí preto vysporiadať so všetkými vytýkanými zložkami nesprávneho úradného postupu, v napadnutom rozhodnutí tomu tak nie je, čo robí rozhodnutie nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov.

Odporca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v ustanovení § 212 ods. 1, 2 písm. b/ O.s.p. a bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 za súčasnej aplikácie § 156 ods. 3 O.s.p.) napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Len vo všeobecnosti je akceptovateľná úvaha odvolateľa, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásada kontradiktórnosti predovšetkým pojmovo totiž predvída procesnú aktivitu účastníkov konania. Ťažiskom realizácie procesných práv účastníkov je pritom práve pojednanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný a svojim postupom - bezdôvodnou neúčastťou na súdnom pojednávaní - sa o ich bezprostredné naplnenie sám obral. V prípade účasti na pojednávaní by sa navrhovateľ zúčastnil vykonávania dokazovania, mohol by navrhovať jeho doplnenie, resp. sa k vykonanému dokazovaniu vyjadriť. V tejto spojitosti sú potom ďalšie námietky navrhovateľa o odňatí práva konať pred súdom a porušení zásady kontradiktórnosti bezpredmetné.

Zároveň nezodpovedá priebehu konania odvolateľove tvrdenie, že nebol upovedomený o vyjadrení protistrany k veci samej. Predmetný procesný úkon odporcu mu bol doručený dňa 31.5.2013. Navyše, v prípade riadneho využitia vlastných procesných práv sa mohol o obsahu dotknutého vyjadrenia (opakovane) dozvedieť aj na pojednávaní súdu I. stupňa.

Predvolanie na termín pojednávania (dňa 3.10.2013) bolo navrhovateľovi doručené 12.9.2013. Elektronickým podaním (bez zaručeného elektronického podpisu) dňa 2.10.2013 o 17.44 hod (t.j. po úradných hodinách konajúceho súdu) navrhovateľ žiadal o zrušenie pojednávania z dôvodu „objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu“. Okresný súd správne vyhodnotil uplatnený dôvod odročenia ako nie dôležitý (§ 119 ods. 1 O.s.p.), čo zodpovedá nižšie rozoberaným záverom o neopodstatnenosti tvrdení navrhovateľa o konaní „vylúčeného“ sudcu. Ustanovenie § 101 ods. 2 v spojení s § 119 O.s.p. umožňuje súdu zvážiť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a konať i v neprítomnosti účastníkov konania. Odlišné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k jeho obsolentnosti a zároveň k nežiaducim prieťahom v konaní. Inými slovami, v prípade pojednávania bez

prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva konať pred súdom (bližšie napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania.

Ustanovenie § 119 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (minimálne nepriamo) predvída riešenie opísanej procesnej situácie (nesúhlas súdu s uplatneným dôvodom požadovaného odročenia) oznámením účastníkovi (na jeho elektronickú adresu), ako súd posúdil návrh na odročenie pojednávania. V dôsledku postupu navrhovateľa, ktorému bol tvrdý dôvod odročenia (podanie ústavnej sťažnosti) známy už niekoľko mesiacov a napriek tomu o odročenie pojednávania požiadal až v okamihu, kedy nebolo možné mu efektívne (do úvahy prichádzalo len oznámenie v samotný deň pojednávania, pričom však vzdialenosť sídla právneho zástupcu navrhovateľa od sídla konajúceho súdu je cca 300 km) oznámiť stanovisko súdu k návrhu na odročenie pojednávania, sa využitie daného ustanovenia stalo bezpredmetným.

Navyše už v predchádzajúcom štádiu konania bol (úplne) totožný návrh navrhovateľa na prerušenie konanie (právoplatne) zamietnutý.

Zodpovedá doterajšiemu priebehu konania a stavu veci, že zákonná sudkyňa správne postupovala v intenciách záväzných rozhodnutí nadriadeného súdu (uznesenia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5NcC/69/2012 z 31.3.2013) o jej nevyklúčení. Navrhovateľ ani v posudzovanom odvolaní neuviedol žiadne iné/dalšie okolnosti, ktoré by mali zakladať jej vylúčenie, než tie, ktoré už boli predmetom posúdenia nadriadeného súdu. Zároveň dotknutý záver o nevyklúčení rešpektuje aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenia sp. zn. 3 Nc 14/2010 z 31.5.2010; 6 Cdo 201/2013 z 19.6.2013; 4 Cdo 228/2013 z 28.4.2014) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej nestrannosti.

V rámci meritórneho posúdenia veci odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie odvolania a na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). Z tohto aspektu je zjavné, že navrhovateľ (nepochybne z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní) v odvolaní rezignoval na akúkoľvek konkrétnu úvahu vo vzťahu k vecným dôvodom, ktoré okresný súd viedli k zamietnutiu návrhu. Nadväzne je úplne nenáležitým tvrdenie o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia pre nedostatok dôvodov. Naopak, odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu ako celok spĺňa všetky parametre zákonného odôvodnenia.

K žiadnemu zo zásadných záverov okresného súdu (t.j. chronológia a zmysel úkonov v exekučnej veci založenej na rozhodcovskom rozsudku ako exekučnom titule, zvýšené nároky na rozhodovanie v spotrebiteľských veciach, novelizácia Exekučného poriadku po 1.6.2011, nepravdivosť skutkových tvrdení navrhovateľa), na ktorých založil svoje meritórne zamietajúce rozhodnutie, však odvolateľ nepredložil relevantnú, resp. akúkoľvek protiargumentáciu. Fakticky sa obmedzil na všeobecné konštatovania („nesprávny postup spočíva v niekoľkých skutočnostiach“, „konajúci súd sa musí vysporiadať s všetkými vytýkanými zložkami nesprávneho úradného postupu“), ktoré sú len opakovaním návrhu bez náležitej reakcie na konkrétne nosné dôvody napadnutého rozhodnutia.

V danej spojitosti platí, že odvolací súd nemôže v sporovom/kontradiktórnom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu účastníka/odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, resp. preskúmať rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok. Zároveň však platí, že nie je prípustné konfrontovať prvostupňový súd so závermi, ktoré v konaní nevyslovil, resp. so situáciami, ku ktorým ani nedošlo.

Pokiaľ navrhovateľ nadväzne v odvolaní uvádza, že „v odôvodnení prezentované časové úseky (bez bližšej konkretizácie, o ktoré časové úseky sa má jednať) nenasvedčujú“ konštatovaniu okresného súdu o dodržaní namietaných lehôt, (okrem faktu, že napadnuté rozhodnutie takéto konštatovanie neobsahuje) krajský súd uvádza, že predmetné časové údaje tak, ako ich vymedzuje prvostupňový súd, zodpovedajú skutkovému stavu a vyplývajú zo súvisiacich exekučných spisov.

Nakoľko odvolacie dôvody navrhovateľa boli neopodstatnené (v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. je krajský súd viazaný konkrétnymi dôvodmi odvolania) a neboli zistené ani nedostatky v postupe okresného súdu,

na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 212 ods. 3 O.s.p.), potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý, výrok o trovách prvostupňového konania. Okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore i návrhový charakter rozhodovania o náhrade trov.

O trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Odvolateľ - navrhovateľ nebol v tomto štádiu konania úspešný, a preto podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Naproti tomu odporca si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.